

[Lysholm Christensen]

faktor. Vi mener, det er yderst vigtigt, at der bliver satset på bevarelse af det danske sprog på forskellig måde. Jeg skal blot nævne et enkelt område, spørgsmålet om bogudgivelser. Det har også været nævnt af andre ordførere. Vi ved jo, at bogbranchen har problemer på forskellig måde. Det danske sprogområde er ikke særlig stort, man kan kun trykke bøger i små oplag, bøgerne bliver dyre, man kan ikke lønne forfatterne rimeligt, bøger bliver ofte så dyre, at de kun bliver for de få. Det er et problem.

Dér vil vi godt komme med et konkret forslag, som på længere sigt måske kunne virkeliggøres, det drejer sig om moms på bøger. Fritagelse for moms på bøger burde måske overvejes, når vi alligevel skal til at kigge på moms og afgifter i forbindelse med det indre marked. Vi har jo allerede nu ordninger, som fritager tidsskrifter for moms.

Endelig skal jeg nævne ressortomlægningen, som ministeren nævner i redegørelsen. Det er naturligvis helt fint, at folkeoplysningen blev flyttet over i Kulturministeriet, men jeg har lidt vanskeligt ved at se fordelene ved, at en række undervisningsinstitutioner også fulgte med. Det har i hvert fald ikke bevirket en mere smertefri administration på dette område, og vi havde nu gerne set, at denne ressortomlægning var sket på en lidt anden måde.

Men endnu en gang tak for redegørelsen, som vi i Kristeligt Folkeparti i hovedsigtet kan tilslutte os. Det gælder altså tanken om en kulturfond specielt med henblik på støtte til den folkelige kultur.

Jeg kan ikke dy mig for til slut at komme med en bemærkning til hr. Duetoft. Jeg må nok sige, at hr. Duetofts bemærkninger omkring det nordiske var båret af nærmest foragt for dette samarbejde. Jeg vil da gerne her anføre, at vi fra Kristeligt Folkepartis side lægger overordentlig megen vægt på det nordiske samarbejde, og vi mener, der ligger fantastisk store værdier i dét, også på det kulturelle område.

Der er to ting, som i særlig grad gør, at dette kulturelle samarbejde er værdifuldt og har sin naturlige plads i vores bevidsthed, nemlig at vi har delvis fælles sprog, vi kan umiddelbart tale med hinanden, forstå hinanden, og at vi har delvis fælles historie. Disse ting er stærkere mod nord, end de er mod syd, og derfor forstår jeg ganske enkelt ikke Centrum-Demokraternes kulturpolitik med hensyn til det nordiske.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

De eksempler, som bliver brugt her fra Kristeligt Folkepartis ordfører, er de samme, som bruges i den argumentation, jeg bl.a. har mødt i Europa-Parlamentet, hvor man nævnte, at vi på det religiøse, på det retspolitiske og på en lang række andre områder var tættere knyttet til de nordiske lande, end vi var knyttet til EF-landene. Det brugte man som argument for at sige, at så er der en lang række EF-områder, vi ikke skal være med til, f.eks. hele pasuniondiskussionen og alle de dér ting.

Jeg vil godt spørge Kristeligt Folkepartis ordfører, om det er rigtigt, at vi blev kristnet fra Middelhavsområdet, eller kom det fra Stockholm og Kristiania? Kom retsprincippet fra England, eller kom demokratiet fra Athen? Kom vores romantiske strømninger i musikken og litteraturen fra Tyskland og Frankrig?

Ja, siger nogle så, forfattere har vi da i Norden, for vi har jo da Holberg. Jo tak, et plagiat af Molière.

Altså det, der har den nordiske kulturs styrke, har været, at vi tog nogle strømninger fra det øvrige Europa og transmitterede om til noget, der så kaldtes nordisk, men det er da uden nogen diskussion forkert, at det er os, der har skabt noget unikt, at det er os, der har skabt noget, der har sat det hele i gang.

Nej, vi har taget noget fra det øvrige Europa, som vi har lavet om til noget, som vi så har kaldt vores.

Jamen det betyder da, at vores historie starter i den del af Europa og ikke i det nordiske. Vi har ikke fået noget specielt fra Norden siden vikingerne.

Men her i Danmark tror man, og det stammer fra Grundtvig og alt det dér halløj i sidste århundrede, man tror, det hele startede i det nordiske. Nej, det var nogle tanker, der opstod, fordi Danmark var blevet lille og vi troede, at de andre nordiske lande ville hjælpe os i krigen i sidste århundrede, men det gjorde de ikke; de løb ligesom alle de andre. Men det er dér, det hele startede.

Indtil da var vi en europæisk nation, fordi vi accepterede, at vi både på det litterære, det musikalske og på filosofiske områder har mere at sige tak for sydpå end nordpå. I al stilfærdighed er det, jeg forsøger at gøre lidt op med, at vi derefter skal svække vores EF-politik med den